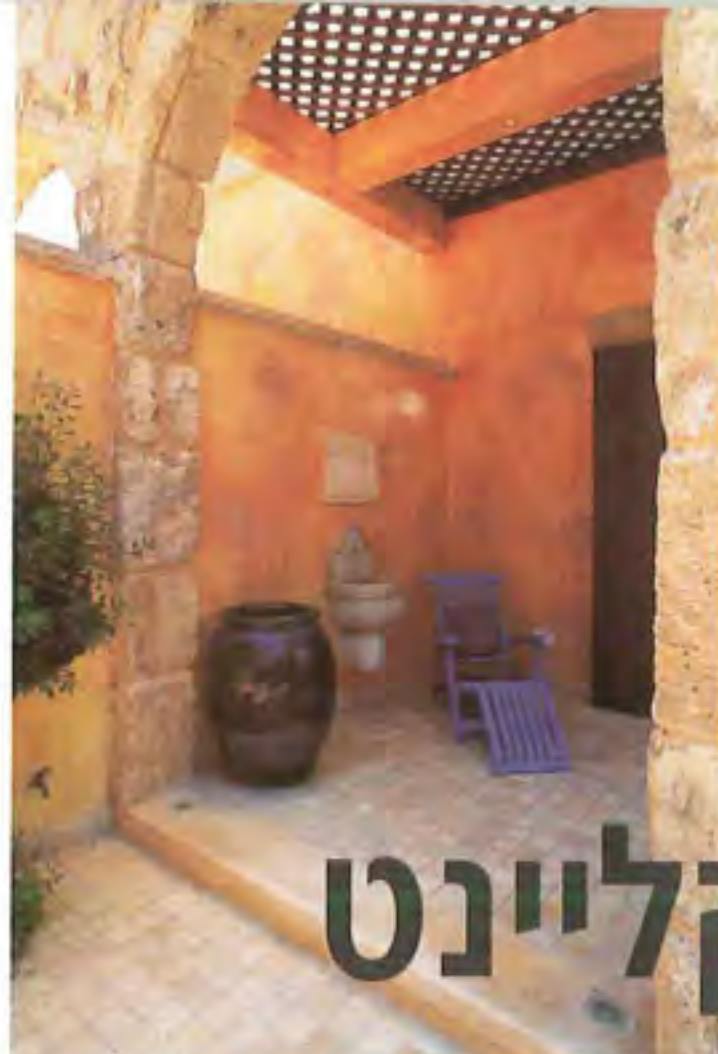

בית העונה מנקודת מבטו של הקליינט

שירה שנטון

לאור השיח המתמשך אודות קיפוח תרבות עדות המזרח, מוצגת כאן תפיסה אחרת של זהות ישראלית - זאת המבוססת דווקא על אקלקטיות פלורליסטית. בית המשקף את תרבותו ואת טעמו של בעליו, אינו מנותק מההווה הישראלית, מהאקלים המיוחד של הארץ וממיקומו במישור החוף. הרעיון היה להשתמש במירב החומרים והמוטיבים ה"ישראליים". תקרות גבוהות במיוחד, קשתות אבן, אבנים עתיקות, שביל מרוצף באבן ממורקת מעכו העתיקה וריהוט ללא כל סגנון מחייב. צידו הדרומי של הבית כמעט נעדר חלונות. כדי לחסוך במים - אין משטחי דשא, הצמחייה היקפית בלבד והחצרות מרוצפות באבן.

הבית, כפי שהוא נחוה ומתואר על ידי שרונה מארש רקנאטי.

"וכך יהיה ביתי: מין מבצר של כבוד להיסטוריה שלעולם אינה משקרת למרות הסובייקטיביות שלה. זהות ישראלית משוחררת, נטולת משוא פנים ואינטרפרטציות דוריות. יש עכשיו - יש אנחנו. מתוך האדמה ותחת השמש המכילה את האינסופי. העתיד אינו בגטאות, באידיש או בחדר, אלא בישראליות הפורצת כמעין מפכה מתוך חוכמת שלמה המלך ותאוות דוד את בת-שבע. זה אנחנו! עם הבנה מסויימת בקבלה, בהתפתחות ההיסטורית של הקוסמוס המידי. צמחנו מתוך הכורכר לכדי צורות גאומטריות פונקציונליסטיות - הקשתות שהקנו לנו אנרגיות וסימוני כיוון."

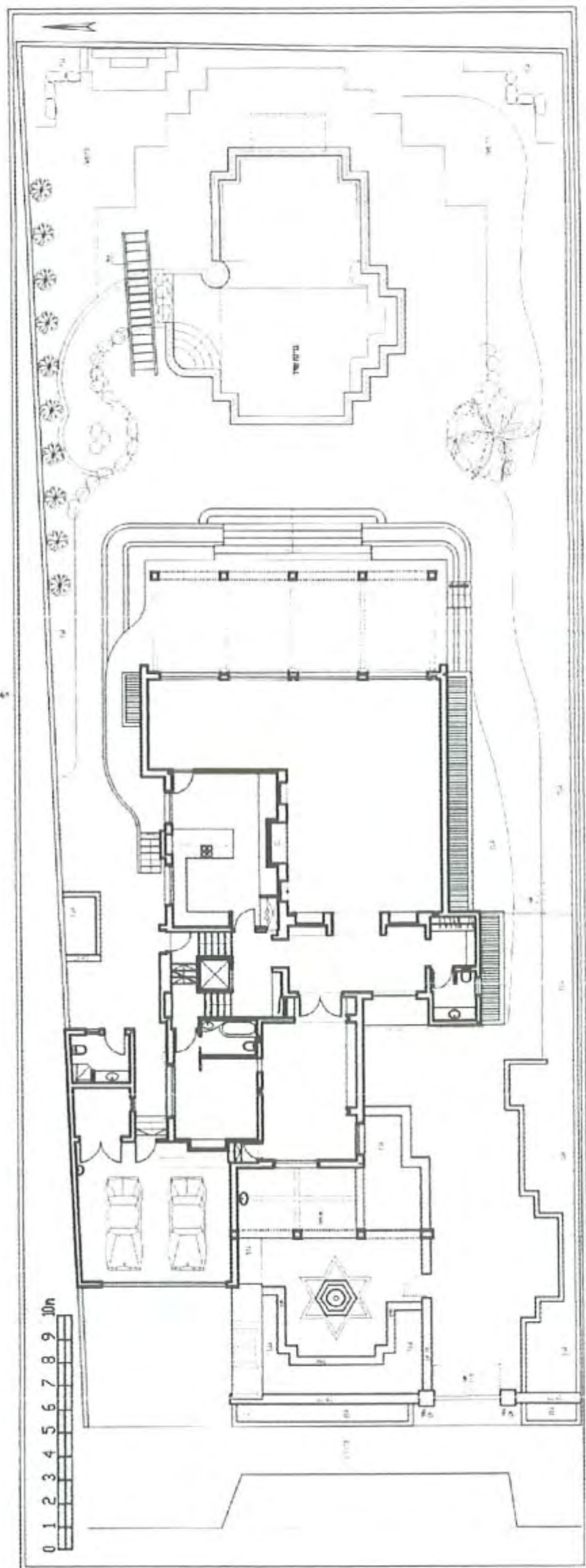

"There is something bewitching in the inner courtyard with its sparse vegetation, with an erect fountain in its center: something surreal in the age of space technology, the Eastern folklore sprouting from within the stone masonry of the creators who gave their hand and heart to the house. You are not committed to the period of time, to death. The flowing fountain waters, tease the silence of the night and the erotic scent of the jasmine, lazily hovering over the stone arches, rejoices in the cool night uniting matter with spirit."

"יש משהו מכשף בחצר הפנימית דלילת הצמחייה, שבמרכזה מזרקה זקורה: משהו סוריאליסטי בעידן הטכנולוגי החללי, כשפולקלור המזרח ניבט מתוך עבודות האבן של האמנים שנתנו ידם וליבם לבית. אינך מחוייב לתקופה, לאמירה, למוות. במנהרות הזמן ניתן להתהלך במדבר היגע, או לצלול לתוך פסיפס טורקיזים ותכולים וללגום מגביע יין. מי המזרקה המפכים, מקנטרים את דום הלילה וריחו האירוטי של היסמין, המשתפל בעצלתיים מעל קשתות האבן, שמחים על בוא הלילה הקריר המאחד את החומר עם הרוח."

"תכלת של שמים וים וצהוב של שמש ומדבר. משהו מלוח-דלוח לעיתים מהביל עם שמץ של תקווה תכולה... היסטוריה, דו-קיום, אימפריאליזם, עריצות, כפיה דתית ופלורליזם שהם תוצאה של מפגש תרבויות-דת-וחשקים."

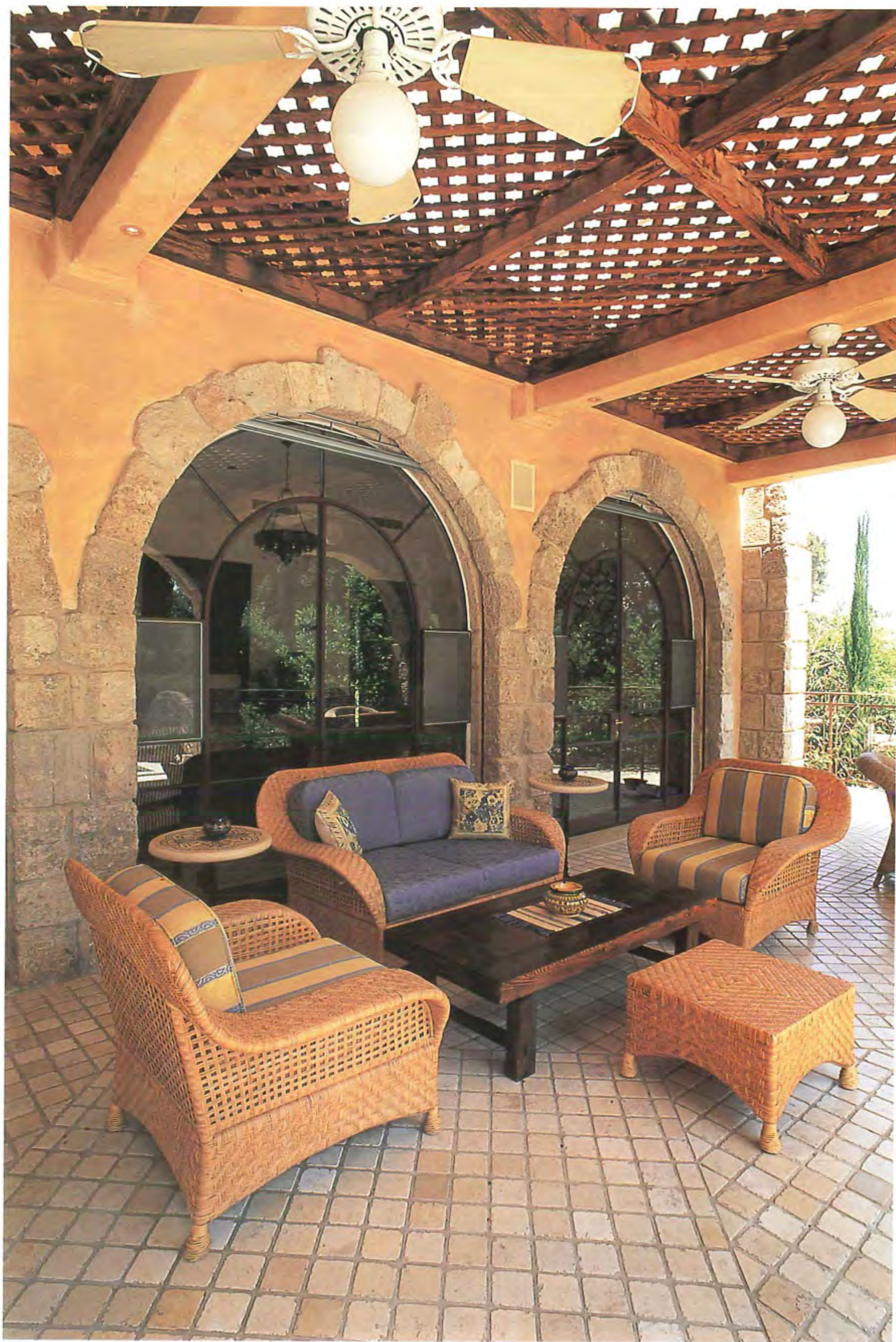

"There is something electrifying about the Middle East: blue skies and seas, and the yellow of the sun and desert. Something turbid and salty misleadingly gives hope... history, integration, imperialism, tyranny, religious coercion and pluralism that are the result of a meeting of cultures-religions-and-desires."

"My house is two cigarettes away from the sea, and the sandstorms blow inside of me a few times a year. While sitting on the patio that connects the house to the garden, I watch the hardworking stone surfaces, while unreasonable flowers bloom in all their inflorescence, and clear cool waters in shades of unbearable turquoise, tempt me to come and wade in them. To my right an old nut-tree causes me to forget the Mediterranean reality, and to my left young cypress trees that separate me from eternity. Here I can touch the fantasies of matter and spirit - the binding of the earth and the stars. I lift my head in impossible pride and wonder if it is possible to say that Israeliness means quarry stone in the hills above the sea and fresh mildew that disappears with the coming of spring. Neither tropical, nor iced over with snow, and not rain-soaked wood and old English oak. Only memories of Gunther Grass and his eels, like frog legs and Paris lights."

"ביתי מהלך שתי סיגריות מן הים, וסופות החול מנשבות בי מספר פעמים בשנה. ביושבי במרפסת המחברת בין הבית לגן, אני צופה במשטחי אבן עמלים, שביניהם פורצים צמחים לא הגיוניים במלוא תפוחתם, ומים זכים וקרירים בגוני הטורקיז, מפתים אותי לבוא ולהשתכשך בהם. מימיני עץ אגוז עתיק משכיח את המציאות הים-תיכונית ומשמאלי ברושים צעירים החוצצים ביני לבין האינסוף. כאן אני ממששת את הפנטזיות של החומר והרוח – ההשתלבות עם האדמה והכוכבים. אני זוקפת ראשי בגאווה ותוהה אם ניתן לומר שישראליות משמעה אבן חוצבה בגבעות שמעל לים וטחב טרי שנעלם בבוא האביב. לא טרופי, ולא מתקרח מפאת השלג, ולא עץ ספוג גשם ואלון אנגלי מיושן."

"The pleasure of stone always surprises me, its vulgarity and fragility. With a stone you can crack open a juicy pomegranate or battle Goliath. Perhaps someday the shoreline will be a mass of golden-yellow glass. In the east the country becomes mountainous and harsh, with its slanted vineyards of grapes and olives, but there is always a celestial

fusion of eye mocking colors at the seam-line between the sand and the mountain. There - among blues and beiges - were born the purplish color of the thistle, the yellow of the mustard plant, the groundsels, chrysanthemums and the windflowers that we were given in small portions."

"תמיד מפליאה אותי מחדש ההנאה מן האבן, מגסותה ומשבריריותה. עם אבן אפשר לפצח רימון עסיסי או לנצח את גולית. אולי פעם היה מישור החוף מסה של זכוכית צהבהבה-זהובה. מזרחה יותר הופכת הארץ הררית וקשה, משופעת בכרמי ענבים וזיתים, אך תמיד בקו התפר שבין החול להר יש מיזוג שמימי של צבעים המהתלים בעין. שם בתוך האפורים והבז'ים והתכולים נולדו הצבע הסגול בפרחו של הדודר, הצהוב בפרחי החרדל, הסביונים, החרציות, והכלניות שניתנו במשורה."

"When I contemplate the south wing and its blazing sun and its rain tapping to the point of horror, I know that as far as I'm concerned the south wing is locked. I am comfortable enjoying the rational north and soft light it provides."

"כשאני שוקלת את האגף הדרומי על שמשו הלוהטת וגשמו המתדפק עד אימה, אני יודעת שמבחינתי הדרום נעול. נוח לי להתענג על הצפון ההגיוני והאור הרך שהוא מנפיק."

"Rays of light from the gilded mosaic glitter from above around my shadow. I am in a magical bathtub on my bedroom terrace. Forward and in the distance the sprouting darkened tops of cypress trees. Further away - Judean mountains, Jordan, India, China and from there (who knows) the sun rises. A sweet fatigue envelopes me in a sort of pleasurable setting into oblivion, while sinking into the past and pondering the future."

"למעלה מנצנצות קרני אור מן הפסיפס המוזהב סביב צלליתי. אני בתוך אמבט קסום במרפסת חדרי. קדימה ורחוק מבצבצות צמרות ברושים מושחרים. רחוק יותר - הרי יהודה, ירדן, פרס, הודו, סין ושם כבר (מי יודע) עלתה החמה. עייפות מתוקה מקיפתני במין שקיעה ענוגה לתוך השיכחה, בצלילה אל העבר ותהייה לנוכח העתיד. כאן הקונסנזוס."

ראה צילומים גם בעמוד הבא

אדריכל: שלום דוידוביץ' (פרי-דוידוביץ' אדריכלים).

עיצוב פנים ונוף: שרונה מארש רקנאטי.

SHIRA SHENTON

HOUSE OF THE SEASON FROM THE CLIENT'S POINT OF VIEW

Built on the coastal plain, this house presents - in light of the ongoing discussion on discrimination against the Sephardic community - a different attitude towards Israeli identity, an attitude based on eclectic pluralism. The Rekanati house reflects the culture and taste of its owners, connecting with Israeli reality and its unique climate and location on the Mediterranean coast. The idea was to utilize a maximum of local "Israeli" motifs and materials, particularly high ceilings, stone arches, polished stone from ancient Acre, and furniture in an undefined style. The southern side of the house is almost bereft of windows. To conserve water, there are no lawns, only courtyards paved with stone and peripheral greenery.

The house, as described by Sharona Marsh Rekanati.

See illustrations up to page 69

"And such will be my home: A fortress of honor for the liberated Israeli identity, free of the burden of generational interpretation. There is a now - there is an us. Out of the earth and under the sun that holds eternity. The future is Yiddish nor the Heder. It springs like a flowing fountain from the wisdom of King Solomon and David's lust for Bat Sheba. This is who we are. With a certain understanding of the Kabbalah in the historic development of the immediate universe. We grew from gravel into geometrical functionally shaped pitchers - the arches that gave us energies and pointed the direction out for us."

Architect: Shalom Davidovitch
(Perry-Davidovitch Architects).
Interior and garden design:
Sharona Marsh Rekanati.